

nastir se je srbski armadi posrečilo, doseči veliko zmago. Baje se je v Monastirju udalo 18.000 Turkov. Srbska armada boče zdaj brčkone Bulgarom na pomoč šla, ako se ne sklene preje mir.

— Poročila balkanskih listov, da so Srbi pri Monastirju 45.000 Turkov vjeli, so popolnoma zlagana. Res je le, da se je teh bojov toliko Turkov udeležilo in da so se potem umaknili.

Premirje.

Sofija, 19. novembra. In brzjav turškega velikega vezirja bulgarkemu kralju za dovolitev premirja (Waffenstillstand) se je bulgarska vlada sporazumela z vladami drugih balkanskih držav. Naznanila je potem turški vladi, da je določila svoje pooblaščenice, ki bodo skupno s turškim generalisimom določili pogoje za premirje in potem pričeli pogajanja za končni mir. — Ta vest dokazuje, da so že vse prizadete države hudo izmučene in da je želja po miru splošna. Vprašanje je sicer, je-li se bode zamoglo sporazumeti glede mira. Kajti balkanske države bodo brčkone zahtevale, da se Skutari in Adrianopol udata. Turčija pa težko da bi tej želji ustregla. V turških vladinih krogih se že zdaj naglašja, da bi Turki v tem slučaju raje vojno do skrajnosti nadaljevali.

— Pogajanja za uresničenje premirja so se že pričela. Vsled tega so se za trenutek vojaške operacije vstavile.

Razne manjše vesti.

Belgrad, 30. novembra. Srbski listi nadaljujejo z vso brezobzirnostjo gonjo proti Avstriji. Na izjavo italijanskega in nemškega zastopnika, da se popolnoma strinjata z avstro-ogrsko željo, zahtevajo srbski listi mobilizacijo zadnjih še nepotrjenih mladih rekrutov v številu 30.000. Srbska domišljavost je toraj tako velika, kakor širokoustnost naših prvakov.

Durazzo, 20. nov. Tu se zbirajo albanski voditelji, ki se pod nobenim pogojem nočejo podvreči Srbiji ali Črnogori in ki bodo baje v najkrajšem času neodvisnost Albanije proklamirali. Albansko prebivalstvo pri-sega, da se ne pokori Srbiji in da se hoče do zadnjega hipa braniti. Albanci pripravljajo krvavi odpor.

Konstantinopol, 20. nov. Pogumni zapovednik turške vzhodne armade general Mohamed Muktar paša bil je od treh krogelj zadet in težko ranjen. Z njim vred so bili ranjeni razni višji oficirji.

Sofija, 20. nov. Tu se govori, da je prevzel vrhovno vodstvo bulgarske armade znani ruski general Kuropatkin, ki se sicer v rusko-japonski vojni ni posebno odlikoval.

Bukarest, 20. nov. Rumunska vlada je stopila z Bulgarijo v pogajanja zaradi ureditve mej. Rumunska stavi celo vrsto zahtev, ki jih podpira tudi Avstro-Ogrska. Bulgari so začeli v Dobruđi hudo gonjo proti Rumunski. Položaj je tudi tukaj jako resen.

Rim, 19. Iz Semlina prihajajo zopet nove pritožbe čez Srbe. Vsi zastopniki evropskih držav so jako nezadovoljni, ker Srbi v preje turških mestih neprimerno in grdo z njimi ravnaajo. Srbija tuje konzule niti priznati noče. Povsod, kjer so Srbi zasedli preje turške kraje, nastopa nered in zločinost. V Ÿškübu, Kumanovi, Velesu itd. pojavljajo se srbske roparske bande, ki morijo grozno med albanskim prebivalstvom. Srbija je v vsej Evropi vse simpatije izgubila.

Dunaj, 20. nov. Zanimivo je, da se Turčija približuje Rusiji in poskuša z njo prijateljske zveze zapričeti.

(Glej telegrame na strani 11.)

SUKNA in modno blago za gospode in gospe
priporočila izvozna hiša 140
Prokop Skorkovsky in sin
v Hampden na Češkem.
Vzorci na zahtevo franco. Zelo zmerne
cene. Na željo hočem dati takoj izgotoviti gospodske obleke.

Slovenci in Srbi.

Časi so preresni, da bi se smelo okoli sebe metati s publihmi frazami. Grè se danes za obstoj in za bodočnost avstro-ogr-

ske monarhije. In čez to dejstvo ne pomaga nobeno zavijanje ter prikrivanje farizejskega časopisja.

Mi smatramo avstro-ogrsko monarhijo za živo potrebo in za najsigurnejšo zaščitnico evropskega miru. Neki znameniti državnik je rekel svoj čas, da bi se moralo Avstrijo vstaviti, ako bi je ne bilo. Predaleč bi nas vodilo, ako bi popisavali naloge in načrte te naše monarhije. Njena zgodovinska opravičenost je danes tako vtemeljena in znana, da ne potrebuje več nikakoršnih dokazil.

Pa tudi mogočnost Avstrije z njenimi tri milijoni vedno pripravljenih vojakov ni treba več naglašati. Rožljanje s sabljo pristupimo tistim, ki nimajo nobene moči in ki bodo naproti-nika z grožnjami preplašiti, da ne bi prišlo do resnega boja. Avstriji je treba le povedati, kar je njen zastopnik zunanji minister grof Berchtold že opetovano naglašal: da ne želi in ne mara vojne, da pa na drugi strani tudi ne more in ne sme nikdar kaj takega dopustiti, kar bi avstrijski gospodarski in politični bodočnosti škodovalo.

Slovensko časopisje dela v neverjetni protia-vstrijski zaslepljenosti tako, kakor da bi se šlo v celi tej krizi le za malenkosti. Kaj nam mar sandžak Novibazar? pravijo ti listi. Kaj nam mar Albanija? Kaj nas briga Soloniki? Zakaj bi se vznemirjali, ako dobi Srbija v jadranskem morju svoja pristanišča? ... Vsa ta vprašanja so za slovenske lističe le „malenkosti“ in „brezpomembnosti.“ Za nas in za vso Avstrijo pa ne! Morda je bila velika napaka, da nismo pred par leti brezobzirno z Bozno in Hercegovino tudi sandžak Novibazar vzeli. Nikdo bi nam ne bil tega branil in moralno opravičeni smo gotovo bili. Albanija ne sme biti nikdar srbski „koridor k morju.“ Kajti v tem slučaju bi bila Avstrija od Balkana popolnoma izolirana in bi izgubila ves svoj tamošnji vpliv. Obenem pa tudi vse svoje vелеvažne trgovinske in gospodarske zveze. To je treba pomisliti. Pomisliti je tudi, da imamo v Albaniji že stare pravice, da je naš cesar že leta sem protektor čez katoliške Albance in da Albanci obeh veroizpovedb ne marajo za srbski jarem. Kar se pa tiče srbskega pristana v jadranskem morju, ne more Avstrija tega pod nobenim pogojem dopustiti. Tak srbski pristan bi ne bil drugega nego filjalka ruskih pristanišč, — ruske vojne barke bi plavale po Adriji, v kateri so doslej edino Avstrija in Italija gospodarili ...

Vse to je znana stvar! A naše slovensko časopisje vsega tega ne vè in noče vedeti. Obstoj in bodočnost Avstrije sta slovenskim prvakom le „malenkost“, zanje ne žrtvujejo niti črtice in besedice.

A slovenski listi bi morali vsaj vedeti, da je mogočna in velika Srbija velikanska nevarnost, ne samo za našo Avstrijo, marveč posebno še za slovensko ljudstvo. Saj še ni dolgo, so ravno slovenski klerikalci s silovitim pridušanjem nastopili proti odprtju mej za uvoz srbske živine. Rekli so takrat sami, da je Srbija največji gospodarski škodljivca za slovenske kmete. To je le en slučaj, a našli bi jih lahko cele tucate. Slovensko ljudstvo zamore se gospodarsko kakor tudi kulturno edino v okvirju mogočne Avstrije razvijati. To je nepobitna resnica. To resnico so slovenski prvaki svoj čas sami podpisavali, dokler jih srbofilska hujskarija ni popolnoma zmešala.

Danes hočejo vsled vpliva od bogvè katere strani slovenski voditelji ljudstvo v sovražstvo napram Avstriji prisiliti. Naravnost veleizdajalsko je postalo njih počenjanje.

Slovenski voditelji ne pomislijo, da je avstrijsko patriotsko mišljenje v slovenskem ljudstvu tako trdno vkorinjeno, da je ne more nikdo iz kmetskih src izrgati. Leni dalmatinski postopači, ki bi brez avstrijske denarne pomoči že davno lakote poginili, se dajo od balkanskih agentov v protia-vstrijske izgrede zapeljati. Ali slovensko ljudstvo nikdar ne. Pa naj se gotovi ljudje še tako šopirijo in

trudijo, — slovensko ljudstvo bode v pravem času resnico izvedelo in Avstriji zvesto ostalo.

MOJA STARA

izkušnja me uči, da rabim za negovanje moje kože le Stecken-pferd-lilijno-mlečno milo od tvrdke Bergmann & Co., Tetschen a/E. Kos za 80 h se dobi povsod. 239

Politični pregled.

V državni zbornici se slovenska obstrukcija v kljub nevarnemu zunanjemu položaju nadaljuje. Iz tega je jasno razvidno, da slovenski klerikalci radi prodajo interese avstrijske domovine, kadar se grè za njih strankarski žakelj. Posebnega pomena ta obstrukcija zdaj nima, kajti zunanja politika v tem hipu vse mnogo bolj zanima. Glavno je pa to, da so v teh političnih zmešnjavah slovenski klerikalci vrgli krinko raz obraza in pokazali vso svojo protia-vstrijsko dušo. Zdaj nam naj pa le še enkrat pridejo in nam naj hlinijo svojo ljubezen do domovine. Češki Klonfač ni za las slabši od Šušteršiča, Korošca, Grafenauerja e tutti quanti.

Štajerski deželni zbor. Izvedeli smo, da bode štajerski deželni zbor decembra meseca, brčkone med Božičom in Novim letom, še enkrat na kratko zasedanje sklican. Vlada hoče dati na ta način deželnemu zboru priliko, da deželno gospodarstvo vsaj provizorično uredi. Ker je pa skoraj gotovo, da bodo slovenski poslanci s svojo brezvestno obstrukcijo vsako delovanje preprečili, bode vlada doslej odgojeno zasedanje deželne zbornice zaključila. V merodajnih krogih se prav nič dejstva ne skriva, da bode to zaključenje le prvi korak za razpust deželnega zbora. In imeli bodemo zopet volitve! Sicer pa zamorejo dogodki v zunanji politiki vse te namene spremeniti.

Slovenski prvaki vedno proti Avstriji. Ljubljanci so že mnogo nesreče doživeli vsled protia-vstrijske in srbofilske hujskarije svojih prvakov. Časi župana Hribarja so s krvavimi črkami zapisani v zgodovino slovenskega ljudstva. Pa kakor pred tremi leti so Ljubljanci tudi zdaj v najhujši vojni nevarnosti pričeli noreti. Da se navdušujejo za balkanske narode, bi jim človek že odpustil, kajti njih kultura pač ni mnogo višja od one na Balkanu. Ali da teptajo ti slovenski prvaki vse, kar je avstrijskega, pod nogo, to je neodpušljivo. Avstrijsko društvo „Rdeči križ“ je odposlalo na srbska, bulgarska in črnogorska bojišča svoje zdravniške ekspedicije; prišlo je iz usmiljenja ranjencem na pomoč, brez ozira na levo in desno. Ali slovenski prvaki, ki se tako prokleto navdušujejo za balkansko „rajo“, so društvu „Rdeči križ“ takoj pokazali hrbet, samo zato, ker je — avstrijsko. In uresničili so raje svojo zbirco. Ljubljanski občinski svet pa je daroval 3000 K za balkanske narode in se ni oziral na nemški predlog, ki je zahteval, da se ta denar izroči avstrijskemu „Rdečemu križu.“ Tako kažejo slovenski prvaki svoje protia-vstrijsko mišljenje z vsakim dnevom jasneje in očitneje!

Češki patrioti. V Vordenbergu na Štajerskem služi neki uradnik južne železnice, ki je zagriženi Čeh. Tako je zadnjič rekel: „V slučaju vojske proti Srbiji bi bil jaz prvi, kateri bi enega avstrijskega oficirja ustrelil!“ — Potniki, ki so to nesramnost čuli, so zagriženega sina Libuše oestro prijeli in vojaški oblasti naznanili. Tako je mišljenje Čehov, s katerimi se bratijo naši slovenski voditelji!

Izgredi v Dalmaciji. Vsled neznosne „jugoslovenske“ hujskarije na avstrijskem jugu so se zgodili v raznih dalmatinskih mestih demonstrativni izgredi. Nahujskana množica je nosila srbske, bulgarske in črnogorske zastave in je klicala „doli z Avstrijo!“ Teh veleizdajalskih izgredov so se tudi občinski zastopi raznih dalmatinskih mest udeležili. C. kr. vlada je zaradi tega občinska sveta mestov Split in Šibenik razpustila. Vlada bi morala pač v prvi vrsti zamašiti usta veleizdajalskih slovenskih in hrvatskih listov. Še smo na Avstrijskem in še ne vlada čez nas Nikita ali Peter!

Iz cesarske hiše. Poroča se, da je dobila

nadvojvodinja Zita zdravega krepkega dečka. Krstni boter mu bode sam avstrijski cesar.

Zaradi kolere na Turškem je naša vlada zopet uredila stroge odredbe za avstrijska pristanišča in meje.

Popolno zaupanje

pridobile so si

MAGGI

kocke

(gotova goveja juha)

po 5 vinarjev

pri vseh gospodinjah.

Ime MAGGI jamči za

takojšnjo pripravo
in izvrstno kakovost.

Avstrija ali Srbija?

Krvava vojna na Balkanu spravila je tudi našo ljubljeno domovino v vojno nevarnost. Mala, pritlikava Srbija, ki jo je Avstrija tako rekoč vstvarila in ki bi jo bili Bulgari pred nekaj let popolnoma uničili, ako bi se Avstrija zanjo ne potegnila, — ta malenkostna Srbija, ki ima kot poglavarje navadne kraljemorilce, — napada zdaj Avstrijo, zaletava se v našega sivolasega vladarja, hoče z mečem našo domovino napasti. Kdo daje pritlikavcu ta pogum? Kdo stoji za revolverskim Petrom in njegovim pajdašem? V kratkem se bode to pojasnilo! Mogočna Avstrija s svojim miroljubnim, sivolasim vladarjem si gotovo ne želi vojne. Avstrija zahteva le svojo pravico, to pa z vso energijo in z vsem pogumom. Avstrija ni in ne bode nikdar igračica v roki balkanskih roparskih čet. Srbija se mora vključiti v svoji podpihani prevzetnosti pokoriti avstrijski želji. . . . Žalostno za doslej Avstriji tako zvesti slovenski narod je pa, da se prvaki in prvaško časopisje ogrevajo za Srbe, da nastopajo javno proti Avstriji, da hočejo zvesto slovensko ljudstvo spraviti na pot veleizdajalskega počenja. . . . Proti temu mora vse protestirati, kar ima še srce za avstrijsko domovino. Sloveče in v imenu tisočerihi izjavljamo, da slovensko ljudstvo nfin ne bode nikdar protiaavstrijsko. Da to tudi javno dokumentiramo, da javno proglasimo Avstriji svojo neomajeno zvestobo, to pa vključ vseh hujškariji od strani nasprotnikov, — zato sklicuje „Štajerčeva“ na predna stranka

veliki shod,

ki se vrši
v nedeljo, dne 11. decembra 1912 ob
12.10. uri v Ptuj.

Dnevni red:

Avstrija in vojska.

Vse nadaljnje podrobnosti o temu shodu sporočimo pravočasno v listu in s posebnimi vabilii.

Upamo, da bodejo naši somišljeniki ta velepomembni shod v mnogobrojnem številu obiskali.

Treba je javno povedati, da je slovensko ljudstvo vedno zvesto avstrijski domovini.

Pridimo torej vsi!

Sklicatelj.

Dopisi.

Sv. Kunigunda na Pohorju. Dragi „Štajer“! Mi farmani Sv. Kunigunde Te spet prosimo, da greš v Tvoj magazin in poišči eno izvrstno

čisto novo patentno oistro krtačo, da bodeš okrtal našega g. župnika. Nad vsakim naročnikom „Štajerca“ se krega in gre na dom ga pregovarjat in mu na srce govori: če hočeš božji mir pri hiši imeti in se enkrat v nebeškem kraljestvu veseliti, opusti „Štajerca“ in očisti Tvojo dušo s „Slovenskim gospodarjem“, z „Domoljubom“, s „Stražo“ itd. Oh ti sveta hinavščina, kak si predrzna. Ali mi ti na ta način ne vbogamo več! Vsaki bi te naj napodil, kakor te je tisti žagar, ko si ga šel na žago nagovarjat, da naj opusti „Štajerca“; žagarja je popadla sveta jeza, vzel je „cepin“ in gospod župnik je bil prisiljen brez komande „Laufschritt“ nastopiti. Ja gospod župnik, kakor so se temu žagarju oči odprle, tak so se tudi nam in nič več ne bomo verjeli Tvojemu političnemu plavšanju. Se še kaj spominjaš, ko si lansko leto pridgoval na vseh svetnikov dan: „Danes je čas rešiti verne duše iz vic, pa Vam jih ni mogoče rešiti, ker Vas je dosti takih, ko še pogreba niste plačali, in za katerim ni pogreb plačan, take duše ne sprejme Bog v nebesa; glejte, da bodele še jutri dopoldan plačali, kateri ste še dolžni in potem se bodejo zvečer že duše v nebesih veselile!“ In res, mi neumni Poharci smo na vernih duš dan prileteli s kronami in z desetaki tako, da smo skoraj farovski vrata prevrgli; pa s tem nismo vernih duš z vic rešili, ampak smo le farovsko luknjo zamašili. Zmirom nas opominjaš, da moramo miloščno vbogim dajati; ja, to imaš prav; ali pomisli malo, kaj jim pa Ti daš!! Ko je dala Tvoja mama h Veliki noči staro svinjsko meso kuhati, katero je bilo vse belo in plesnovo, ga ni pustila oprati, je rekla, da je škoda, pridejo berači in bodejo to svinjsko masno juho dobili. In res so prišli berači po darove, katere smo mi farmani na Veliko noč na oltar namestili; je dobil vsak eno skledico svinjske plesnove župe, katera je bila od plesnobe in nesnagne strupena, zraven trdega starega kruha. In ko to seveda beračom ni dišalo, jih je mama opominjala, da naj le jejo in je sama vzela žlico, je zraven zajemala in s tem revežem korajžo dajala, da so župo pojedli. Pa komaj so berači faro zapustili, so se že njihovi želodci oglašali. . . . Želodec je pošiljal pritožbe navzgor in navzdol, velike sitnobe so imeli vbogi reveži in več dni je trajalo, prej ko so svoje trebuhe s planinskimi rožami v red spravili; pomnili bodejo faroško župo. Kak pa z dobičkom Tvoje posojilnice ravnaš? Na cente naročiš umazanih hinavskih faroških časnikov, kateri košajo na leto več sto kron in časniki niti nihče ne pogleda, ampak pridejo vsi v Tvojo „grajzerljo“ in tam se zavija žajta, špeh in drugih reči v njih. Ko bi Ti kupil za tisti denar šolske knjige in razdelil med vboge otroke, potem bi bil Ti blaga duša. Pa kaj se ti meuiš za vboge otroke, Ti se le brigaš za politiko in Tvoj žep. Ko bi Tebe vprašali, če se sme cesarju davek dajati, Ti bi gotovo ne odgovoril, kakor je Kristus, ampak bi rekel: „Vse dajte meni!“ — Gospod župnik! Opozarjamo Vas, da se poboljšate, cokrarski mojster je čisto blizo v „šteri“ in cokle so kmalu gotove za rajžo. Prizadeti farmani.

Novice.

Naš koledar 1913

je izšel in obsega 144 strani; razven 8 slik prinaša veliko vrsto gospodarskih člankov, povesti, zabavnih spisov, podučnih sestavkov, seznamov sejmov itd. Cena mu je zopet le 60 vinarjev, s poštino 70 vin. Kdor naroči 10 koledarjev, dobi enega zastonj. Najceneje je, ako se naročilnemu pismu dotično svoto v znakah priloži. — Razširjajte, kupujte, zahtevajte naš koledar!

Naznanilo. Uredništvo „Štajerca“ (urednik Karl Linhart) ima svoje uradne ure za stranke vsak dan od 10. do 12. ure dopoldne in sicer v lastni pisarni „Štajerca“ (gledališko poslopje). Kdor ima torej z urednikom govoriti, naj se oglasi v tem času v pisarni, ne pa v urednikovem privatnem stanovanju. — Uradne ure upravnništva „Štajerca“ so vsak dan od 8. ure z-

traj do 3. ure popoldne istotako v lastni pisarni „Štajerca.“

Nesreča na Donavi. Na Donavi se je zgodila šele pred nedavnim časom večja nesreča, pri kateri je mnogo oficirjev in vojakov utonilo. Zdaj se poroča zopet o slični grozni nesreči. Parnik „Teleorman“ je vozil 50 rumunskih obmejnih stražnikov proti Ostrovi. Vozil je prehitro in se nakrat preobrnil. Vse je padlo v vodo. 41 stražnikov je utonilo. Razburjenost v javnosti je seveda velika.

73 let oženjen! Najsrečnejši parček na božjem svetu sta pač gospod in gospa Savage v Frogs Hallu na Angleškem. Ravnokar jima je angleški kralj čestital, ker se je 73 krat ponovilo dan njih poroke. Vseh teh 73 let, odkar sta se vzela, živela sta na svojem posestvu. Tam sta zgojila svojih 10 otrok, od katerih jih je 5 umrlo. Tam jih je obiskavalo njih 19 vnukov in tja pride tudi 30 otrok njihovih vnukov. Gospod Savage je 94 let star in vključ svoji visoki starosti dela še vedno na kmetiji; zlasti rad obdeluje svoj vrt, kajti drevje in rože ljubi iz vsega srca. Njegova žena je 92 let stara. Čudovito razvit je njen spomin. Spominja se vseh posameznosti svojega življenja s presenetljivo točnostjo. Vsak njenih potomcev dobi natančno na svoj rojstni dan čestitko starke.

Zastrupljeno mašno vino. Škof na otoku Veglia dr. Mahnič bi bil te dni kmalu z mašnim vinom zastrupljen. Zadnjič bi imel zjutraj mašo brati. A ker mu ni bilo posebno dobro, poslal je svojega duhovniškega tajnika dr. Palčiča, da naj on namesto njega mašo čita. Ta je to res storil. A komaj je pokusil mašno vino, postalo je dr. Palčiču slabo, v želodcu je nastopil krč in napol omedlevega so nesli v zakristijo. Zdravniki so takoj spoznali, da je vino zastrupljeno. Pričela je stroga preiskava, ki pa doslej še ni imela nobenega uspeha.

Požar v cesarjevi palači. Kakor znano, nahajal se je cesar te dni v Budimpešti. 13. t. m. zjutraj začutilo se je na oni strani palače, kjer se nahajajo cesarjeve sobe, duh po dimu. Neki gardist, ki je imel pred palačo službo, nanznil je, da švigajo plamena neposredno čez cesarjevimi sobami. Gasilci so hiteli na podstrežje; v dimniku so se bile saje vnele. Gasilci so ogenj hitro pogasili.

Cesarju zajutr ukradel je 8. t. m. neki dimničarski učenec. Kakor znano, zajutrkuje naš cesar jako rano nekaj čaja, šunke in mrzle pečenke. Dvorni kuhar je pečenko zvečer v jedilni kamri shranil. Zjutraj pa je neposredno pred serviranjem opazil, da je bil nekdo pečenko ukradel. Poizvedbe so dognale, da se je nahajal ob 4. uri zjutraj v kuhinji neki dimničarski učenec, ki je pečenko zmuznil. Aretirali so ga ravno v hipu, ko je hotel ukradeni meso pojesti.

Uboj pri študentovskem pretepu. V Innsbrucku so se pred kratkim stegli svobodomiselnih in klerikalnih študentov. V pretepu jih je dobil klerikalni Ghezzi s palico tako hudo po glavi, da je baje vsled tega umrl. Klerikalcem daje to seveda povod, da pričnejo z grozovito gonjo proti naprednim dijakom. Pomislili naj bi raje, koliko ljudi so klerikalci že ubili; vsak dan čitamo o kakšnem uboju, ki je posledica klerikalne hujškarije. Sarovost v javnem življenju je posledica klerikalne vzgoje in zato naj ti črni gospodje raje pred lastnimi vratami pometajo.

275 obtožencev. Dne 9. t. m. vršila se je pred nekim dunajskim sodiščem razprava, v kateri je bilo obtoženih 275 oseb. Toženi so bili zaradi prestopka kolportaze, ker so razdelili protiklerikalne letake. Obsojeni so bili vsak na 2 K globe. Klerikalci pa smejo razdeliti celo po cerkvah svoje hujškajoče spise in nikdo jim niti lasa ne skrivi. Pa pravijo, da je pravica za vse enaka. . . .

Uničena vas. Gora Dealni v Bukovini se je te dni pogreznila. Vsled neprestanega dežja se je pričela zemlja pomikati in del gore je zasul 56 hiš vasi Dealni. Ubila je bila ena družina, obstoječa iz 5 oseb. Mnogo oseb se je izgubilo. Ostali prebivalci so zbežali. Mnogo zemlje, ki je zdrsnila iz gore, se ceni na en milijon kuhičnih metrov.

Cesarjevo premoženje. Naš cesar Franc Jožef I. podedoval je po cesarju Ferdinandu 70 do 80 milijonov goldinarjev. To premoženje se